

Eén mama, **TWEE PAPA'S**

Op haar vijfendertigste besluit Sara (48) dat het tijd wordt om iets met haar kinderwens te gaan doen. Bij gebrek aan een partner gaat ze op zoek naar andere mogelijkheden.

Tekst: **Miranda Birney**

Fotografie: **Dingena Mol**

Rond mijn dertigste werkte ik als RICT'er en reisde de hele wereld over. De relaties die ik had, waren nooit lang genoeg om een gezin te stichten, maar dat ik ooit kinderen zou krijgen, was voor mij een vanzelfsprekendheid. Sterker nog: ik zou moeder worden van twee kinderen. Maar toen ik op mijn 35ste nog steeds single was, werd de kans dat dit binnen een relatie zou gebeuren wel heel klein. Daar moest ik iets op bedenken.

Eén ding stond vast: in mijn eentje kinderen krijgen was voor mij geen optie. Ik gunde het kind een vader, en wel eentje die ook de vaderrol op zich zou nemen. Dat gunde ik mezelf ook. Ik zag mezelf niet vrolijk in mijn eentje zeven dagen per week, vierentwintig uur per dag moederen. Ik verwachtte dat ik een leukere moeder zou zijn als ik het ouderschap samen met een ander zou delen, als co-ouder. Met een partner ging dat niet meer lukken, maar misschien wel met een goede vriend. Tegelijkertijd vroeg ik me af hoe het voor een kind zou zijn om in twee verschillende huizen op te groeien. Na een scheiding is co-ouderschap een logisch gevolg, maar in mijn geval wist ik het al op voorhand. Kon ik dat wel maken naar het kind toe?

Bij toeval ontmoette ik een vrouw die co-ouderde met haar ex. Dat ging hartstikke goed. Ze woonden op verschillende verdiepingen van hetzelfde pand en de kinderen hadden op elke verdieping een eigen kamer. De helft van de week woonden ze bij haar, de andere dagen zaten ze bij hun vader. Kort daarop las ik in een onderzoek dat het voor kinderen vooral belangrijk is dat de gezinssituatie stabiel is. Een grote verandering zoals een scheiding geeft problemen, niet het wonen in twee verschillende huizen. Ik was opgelucht, mijn plan was niet egoïstisch. Het mocht! Maar stel dat de vader van mijn kind op een dag een vrouw tegenkomt met wie hij graag een gezinnetje wil stichten? Hij zou om die reden bij mij

kunnen afhaken of zijn vriendin over mijn kinderen laten moederen terwijl ik daar niet om heb gevraagd. Op die manier kon het toch nog heel complex worden...

Tijdens een avondje uit riep een goede vriendin van me spontaan een paar namen van vrijgezellen, die ze kende.

Een homo met een kinderwens, dát was de oplossing. Ik blij, homo blij en onze ouders blij, omdat ze toch opa en oma werden

“Die willen misschien wel de vader van je kind worden.” Een van hen was homo. Ik kende hem niet zo goed en hij woonde te ver weg, maar het feit dat hij homo was, sprak mij aan. Een homo met een kinderwens! Dát was de oplossing! Ik blij, homo blij, onze ouders blij omdat ze toch kleinkinderen zouden krijgen... Dit was voor mij geen plan B, maar een nieuw plan A!

HOMOSTEL

Via een vriend kwam ik in contact met een homo, die een kinderwens had. We spraken af en leerden elkaar kennen. Ik weet nog steeds niet precies waarom, maar na een paar maanden zei ik toch nee. Dat was heel heftig voor hem, maar ook voor mij, want hierdoor stond ik zelf ook met lege handen.

Op internet ontdekte ik de website van de stichting Meer dan Gewenst, die zich inzet voor roze ouderschap. Ik bezocht een keer een wensouderbijeenkomst die ze hadden georganiseerd. Er liepen acht homostellen rond. Het ene stel zocht alleen een draagmoeder, het andere woonde aan de andere kant van het land en weer een ander stel zocht een vrouw die naderhand mee wilde verhuizen naar Curaçao. Alleen al in

theorie paste ik bij geen van deze stellen. Ik ontmoette nog andere mannen, maar met geen van hen was een klik.

Toen las ik op de website van de stichting een oproepje van een homostel. Het eerste mailcontact met Simon en Luca voelde meteen al heel vertrouwd en gezellig. Wat waren onze dromen, onze wensen wat betreft het co-ouderschap? Het kan zijn dat die verwachtingen heel ver uit elkaar liggen, maar deze mannen wilden hetzelfde als ik. Ze wilden graag twee of drie kinderen en co-ouderen op fiftyfifty-basis, inclusief luiers verschonen en koekjes bakken. We woonden in dezelfde stad, op tien minuten fietsen bij elkaar vandaan. Tot onze verbazing bleken we diverse gemeenschappelijke kennissen te

hebben. Ook dat voelde goed. Ik was totaal niet bezig met hun uiterlijk of intelligentie. Ik heb alleen maar gekeken of ik een klik met hen had en die was er. We gingen met elkaar eten en naar het theater en maakten kennis met elkaars ouders. Luca is Italiaans, dus gingen we samen op vakantie naar zijn ouders in Rome. Mijn vader is overleden toen ik tweeëntwintig was en met z'n drietjes bezochten we zijn graf. We logeerden in elkaars huis, demonstreerden samen voor de vrede en ontmoetten elkaars vrienden. Zo namen we een halfjaar de tijd om elkaar goed te leren kennen. Daar moet je ook niet te lang over doen. Op een gegeven moment weet je het wel en dan moet je gewoon beginnen. Voordat ze de oproep hadden geplaatst, hadden ze zelf al bedacht wie de biologische vader van het kind zou worden en daar was ik blij om. Ik wilde geen rol hebben in die beslissing.

MISKRAMEN

Zwanger worden was het probleem niet. Ik heb drie miskramen gehad in acht maanden tijd. Dat was verschrikkelijk. Bij de derde miskraam ben ik bijna doodgebloed. Gelukkig kwam mijn vriendin Petra, die verloskundige

is, net op tijd langs en zij heeft meteen een ambulance gebeld.

Na die derde miskraam had ik tijd nodig om geestelijk en fysiek te herstellen. Uit onderzoek bleek dat een stollingsafwijking waarschijnlijk de oorzaak was van mijn miskramen. Ik kreeg bloedverdunders en raakte weer zwanger. Tweeënhalf jaar nadat ik de mannen had leren kennen, werd ons eerste kind geboren.

Simon en Luca waren steeds mee geweest naar de echo's en zo, en ik wilde dat ze ook bij de bevaling zouden zijn. Maar Lorenzo werd geboren via een spoedkeizersnee en daar mocht maar één persoon bij zijn. Ik wilde graag dat Petra erbij zou zijn. Niet om het kind geboren te zien worden, maar voor mezelf. Dat begrepen ze. Na zijn geboorte, kreeg ik Lorenzo heel even in mijn armen, daarna moest ik naar de uitslaapkamer. Omdat Lorenzo een maand te vroeg geboren was, ging hij de couveuse in op de medium careafdeling, waar zijn beide vaders niet bij hem weg te slaan waren.

Dat eerste jaar was zeker niet het makkelijkste jaar. Als je een bankstel gaat kopen, heb je vooraf wel enig idee hoe dat in je interieur gaat passen, maar als je een kind krijgt, weet je van tevoren echt niet wat je gaat overkomen. Een kind krijgen, doet iets met je. Je verandert. Eindelijk was mijn kindje er, na drie miskramen en een keizersnee. Ik dacht: mijn hemel, ik wil jou met niemand delen! Jij blijft tot je dertigste aan mijn borst liggen en ik word gewoon huisvrouw. Niks crèche en vaders, ik blijf thuis om voor jou te zorgen. Dat was wat ik voelde, maar ik had afgesproken om het fiftyfifty te gaan doen en daar wilde ik me ook aan houden.

Daar kon ik echter niet meteen aan voldoen. Ik had nog veel pijn en sliep daarom graag in mijn eigen bed, maar na vijf weken ging ik met kind en al in het huis van de vaders slapen. De baby sliep bij hen op de kamer. Als hij dorst had, brachten ze hem naar de logeerkamer, waar ik hem dan voedde. Simon en

Luca zagen mijn worsteling. Ik was fysiek kapot, maar ze zagen dat ik stapje voor stapje naar het afgesproken schema toewerkte. Het was voor ons alle drie niet makkelijk.

Toen Lorenzo tien maanden oud was, zaten we eindelijk in het afgesproken schema.

We zijn niet een homostel en een single vrouw, we zijn met zijn drieën en dat is echt een cadeau. Het voelt stabiel, veilig en prettig

Ik vond het ook weer fijn om mijn eigen dingen te kunnen doen. Een maand later, ik was net 41, dacht ik bij mezelf: dat co-ouderen bevalt me goed, ik zit eigenlijk in een heel luxe situatie. Eerst was het de vraag geweest of ik nog wel moeder zou worden en nu begon ik te verlangen naar een tweede kindje. Toen ik deze vraag bij de vaders neerlegde, waren ze meteen enthousiast. Ditmaal zou Luca de biologische vader worden. Al snel was ik weer zwanger. Ook Claudio kwam eerder dan verwacht en met een keizersnee ter wereld. We hadden nog wel een derde kindje gewild, maar ik was al bijna 42 toen de jongste werd geboren en beide zwangerschappen waren complex geweest. Het was goed zo: ons gezin is nu compleet.

IDEAAL

Na verloop van tijd leek het ons prettiger om dichterbij elkaar te wonen. Niet alleen voor de kinderen, maar ook voor onszelf. Ik zag een leuk huis te koop staan in de straat van de vaders, maar vond het zwaar om in mijn eentje te beslissen of ik die stap zou nemen. Toen ben ik dat met Simon en Luca gaan bespreken. Het was natuurlijk ook in hun belang dat ik daar kwam wonen, want

dan hoefden zij niet te verhuizen. Daar waren ze heel netjes in: “We kunnen je eigenlijk niet adviseren, want we hebben een eigenbelang, maar we kunnen wel met jouw twijfelpunten meedenken.” Toen ik besloot om het huis te kopen, kwamen mijn schoonouders uit Rome over om op hun kleinkinderen te passen, terwijl de vaders me hielpen met verhuizen. Superlief!

We wonen nu schuin tegenover elkaar, echt ideaal. De kinderen - nu zes en acht - zijn groot genoeg om zelf de straat over te steken. De basisschool is om de hoek en al hun vriendjes wonen in de buurt. Soms belt er een vriendje bij mij aan en dan zeg ik: “Nee, Lorenzo is nu aan de overkant.”

Ik zie geen nadelen aan dit co-ouderschap, alleen maar voordelen. Ik denk dat ik inderdaad een betere en leukere moeder ben, omdat ik zo nu en dan even afstand heb. Ik ervaar Luca en Simon ook niet als één blok tegenover mij. We zijn niet een homostel en een single vrouw, we zijn met z'n drieën en dat is echt een cadeautje. Het voelt stabiel, veilig en prettig. We bespreken alles met elkaar en met z'n drieën komen we op goede ideeën. We hebben gemeenschappelijke vrienden en vieren feesten en vakanties samen of apart, net hoe het uitkomt. Het loopt allemaal heel soepel. Natuurlijk kan er van alles gebeuren, zoals in elk gezin, maar ik heb er het volste vertrouwen in dat we eventuele problemen samen kunnen oplossen.

Op school en in onze naaste omgeving wordt heel positief op ons niet-traditionele gezin gereageerd. Onze kinderen hebben drie actieve ouders. De ene vader zit in de medezeggenschapsraad, de andere vader springt in bij een timmerklusje of helpt met lezen en rekenen, en ik ben klassenouder. Het is fantastisch dat er drie liefhebbende ouders zijn, die op alle fronten meedenken in het belang van hun kinderen. Met deze mannen vorm ik een gezin en veel dichterbij dan dat kom je niet. Verder zijn we gewoon een gezin dat verspreid ►

woont over twee huizen. Bij de een hebben de kinderen Kapla, bij de ander hebben ze Playmobil. Als ze een paar dagen bij mij zijn geweest, willen ze weer naar hun andere huis.

Wat de opvoeding betreft zijn er weinig verschillen tussen beide huizen. De kinderen krijgen een strenge, ouderwetse opvoeding met weinig beeldscherm en snoep. We koken elke avond vers eten voor ze. Dat is ook geen opgave als het maar de helft van de week hoeft. We hebben er van jongs af aan de gekste groenten ingestopt en dat heeft z'n vruchten afgeworpen: ze lusten alles.

Lorenzo en Claudio wisten allebei al heel jong wie hun biologische vader is. We moesten nog eens overleggen hoe we dat te zijner tijd aan de jongens zouden gaan vertellen, maar hun Italiaanse oma was ons voor. Mooi, dat was dan maar vast gebeurd! Je kunt overigens duidelijk zien wie biologisch van wie is, want Luca is Italiaans, maar voor ons hebben ze één moeder en twee vaders. Op een feestje vroeg iemand aan me: "Wie is nu de echte vader van wie?"

"Allebei", antwoordde ik droog. "Ze hebben niet een echte en een onechte vader!"

Toen de kinderen er waren, heb ik twee jaar een relatie gehad met een man. Hij kreeg geen stiefvaderrol, dus bemoeide hij zich niet met de opvoeding. De kinderen hebben al twee vaders en dat vind ik meer dan genoeg. Nu ben ik weer happy single en verder zie ik wel wat er nog op liefdesgebied staat te gebeuren.

'Dat is raar, mam, Sebastiaan heeft maar één papa!' zei de jongste een keer. Ze vinden hun eigen gezinssituatie zo gewoon

Toen ik eenmaal kinderen had met Simon en Luca, kwam het steeds vaker voor dat single vrouwen met een kinderwens naar mij werden gestuurd: 'Ga eens met Sara praten, misschien is dat soort co-ouderschap ook iets voor jou.' Ook de stichting Meer dan Gewenst stuurde vrouwen - en mannen - met een kinderwens naar mij door. Soms hing ik vijf avonden per week met iemand aan de telefoon of zat ik met ze op de

bank te praten. En allemaal namen ze flessen wijn mee, terwijl ik zelf niet eens drink. Toen

ik op zeker moment mijn voorraad wijn zag groeien, dacht ik: óf ik moet vaker nee zeggen, óf ik moet hier iets anders mee gaan doen. Ik besloot mijn verhaal op te schrijven, in plaats van het elke keer opnieuw te vertellen. Zo kon ik mensen op een meer efficiënte manier helpen en inspireren, en tegelijkertijd ook bijdragen aan een stukje acceptatie, want dit is een vorm van ouderschap die past in deze tijd.

De groep single vrouwen en homostellen met een kinderwens groeit gestaag. Anderhalf jaar geleden begon ik met mijn werk als kinderwenscoach en dat loopt nu als een trein. Ik organiseer ook speeddates, zowel voor co-ouderschap als voor donoren. Je spreekt elkaar snel en daarna ga je natuurlijk heel slow verder. Je kunt nee zeggen als het niet goed voelt, want er is keus. Ik raad iedereen aan: denk er goed over na en ga vooral heel vaak koffiedrinken met elkaar.

Ik heb indertijd alles zelf moeten uitvinden, want er waren nog geen boeken over co-ouderen met een homostel. Inmiddels vallen de eerste geboortekaartjes van mensen die ik gecoacht heb op mijn deurmat. Deze baby's zijn stuk voor stuk meer dan gewenst. Natuurlijk is dat geen garantie dat het altijd goed gaat. Je moet er hard voor werken, net als in een gewone relatie.

"Dat is raar, Sebastiaan heeft maar één papa!" zei de jongste een keer. Ze vinden hun eigen gezinssituatie zo gewoon. Net zoals een kind uit een eenoudergezin of een kind uit een gezin met zes kinderen niet beter weet. Wel zeggen vriendjes soms een beetje jaloers: "Ik wil ook twee papa's!" ■

Sara's website vind je hier:
www.kinderwenscoach.nl
Meer weten over de stichting Meer dan Gewenst? Kijk dan op:
www.meerdangewenst.nl

Wil je reageren op dit verhaal?
Mail dan o.v.v. '1402 Sara' naar redactie@mijngeheim.nl.

WIN!
nu een van deze
3 exemplaren

Mijn Geheim mag drie exemplaren weggeven van het boek van Sara Coster, *De wens & de vaders*. Wil je daar kans op maken? Mail dan vóór 4 februari 2014 naar acties@mijngeheim.nl. Vermeld in de onderwerpregel 'MG1402 De wens & de vaders'. En vergeet ook niet je adresgegevens te vermelden in de mail.